

Čís. 698.

Podnět k použití § 290 tr. ř. může zavdati i zmateční stížnost, závčas sice opovězená, ale opožděně doličená.

(Rozh. ze dne 17. ledna 1922, Kr II 921/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl v neveřejném zasedání zmateční stížnost obžalované do rozsudku lichevního soudu nalézacího při krajském soudě v Uherském Hradišti ze dne 7. listopadu 1921, jímž byla stěžovatelka uznána vinnou zločinem dle § 8 tr. zák. a § 11 čís. 4 zákona ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n., ježto byla sice závčas ohlášena, avšak pozdě provedena; shledal však, že obžalovaná neprávem byla odsouzena pro zločin dle § 11 č. 4 lich. zák., ježto při správném výkladu zákona bylo v činu jejím spatřovati pouze přečin dle téhož § a vyhradil, použiv § 290 tr. ř., rozhodnutí v tomto směru veřejnému roku, přidav se k názoru generální prokuratury, jak shora v právní větě jest obsažen. Generální prokuratura odůvodnila svůj návrh takto: Dle prvního odstavce § 290 tr. ř. dlužno v případě, kdy se zrušovací soud u příležitosti zmateční stížnosti, kýmkoli podané, přesvědčí, že bylo v neprospěch obžalovaného trestního zákona použito nesprávně (§ 281 čís. 9—11), postupovati z úřední moci tak, jakoby byl dotýčný důvod zmatečnosti býval uplatňován. Podmínce, aby tu byla zmateční stížnost kýmkoli podaná, vyhovuje i zmateční stížnost v čas ohlášená, byť opožděně provedená; jednání a rozhodování o ní v neveřejném zasedání skytá zrušovacímu soudu podnět k tomu, že se přesvědčí, že v neprospěch obžalovaného bylo trestního zákona použito nesprávně. Jelikož pak je zrušovacímu soudu v takovém případě z úřední moci postupovati tak, jakoby dotýčný důvod zmatečnosti byl býval uplatňován, není nic na závalu tomu, aby nebyl k veřejnému jednání o shledaném důvodu zmatečnosti nařízen rok ve smyslu § 286 tr. ř. Jeť cílem ustanovení prvního odstavce § 290 tr. ř. zabrániti tomu, aby zrušovací soud nebyl nucen uznati za platný rozsudek, jímž byl někdo odsouzen pro skutek, který buď vůbec není činem trestným nebo je činem méně trestným, než pro který byl obžalovaný odsouzen, nebo jímž mu byl vyměřen trest nezákonný. (Storch: Řízení trestní, II. dílu částka druhá, str. 499.)

Čís. 699.

Obžaloba pro zločin dle § 81 tr. zák. zahrnuje v sobě obžalobu pro přestupek § 314 tr. zák. Ke skutkové podstatě trestného činu posléze zmíněného stačí úmysl, by úřední osobě v konání služby bylo překáženo.

(Rozh. ze dne 19. ledna 1922, Kr II 114/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku zemského trestního soudu v Brně ze dne 12. ledna 1921, jímž byla obžalovaná sprostěna dle § 259 čís. 3 tr. ř. z obžaloby pro zločin veřejného násilí dle § 81 tr. zák., zrušil napadené rozhodnutí a přikázal věc příslušnému okresnímu soudu, by ji znovu projednal a rozhodl.

D ů v o d y :

Soud nalézací sprostil obžalovanou z obžaloby pro zločin veřejného násilí dle § 81 tr. zák. dle § 259 čís. 3 tr. ř., neshledav ve skutku zažalovaném známky uvedeného zločinu. Soud nalézací uvedl sám v důvodech rozsudku, že jest otázkou, zda se obžalovaná svým vstoupením v cestu strážmistru Františku S-ovi nedopustila přestupku § 314 tr. zák., že však nemohl otázkou tou se zabývat, ježto obžalovaná pro čin tento nebyla obžalována a veřejný obžalobce ani při hlavním přelíčení nenavrhoval odsouzení pro tento čin. Zmateční stížnost státního zastupitelství napadající rozsudek ten z důvodu § 281 čís. 7 tr. ř., jest zřejmě odůvodněna. Z důvodů spisu obžalovacího vychází nepochybně na jevo, že obžaloba má právě toto vystoupení obžalované proti četnickému strážmistru S-ovi, službu vykonávajícímu, za předmět, kvalifikující je ovšem právnicky ne jako pouhý přestupek § 314 tr. zák., nýbrž jako zločin dle § 81 tr. zák. Z §§ 262, 267 tr. ř. vychází zřejmě na jevo, že obžaloba má za předmět vždy určitý skutek obžalovaného, nikoli právní kvalifikaci jeho veřejným obžalobcem, a že soud rozhodující může vynést rozsudek, sprostující obžalovaného z obžaloby dle § 259 čís. 3 tr. ř., jen tehdy, když nedospěl ku přesvědčení, že by se byl obžalovaný skutku vůbec dopustil, nebo když zjistil, že jsou tu okolnosti stíhání neb trestnost skutku vylučující, nebo když uznal, že skutek dle zákona vůbec není trestem ohrožen. Zjistil-li tedy soud nalézací v tomto případě, že se obžalovaná skutku, jí za vinu kladeného, skutečně dopustila, aniž zjistil zároveň okolnosti, stíhání neb trestnost skutku vylučující, nesměl vynést rozsudek osvobozující, kdyžť toliko zjistil, že skutek obžalované nevyhovuje všem podmínkám § 81 tr. zák., sám však nevyloučil možnost, že by tu snad šlo o přestupek § 314 tr. zák. Neboť obžaloba pro zločin dle § 81 tr. zák. obsahovala sama sebou obžalobu pro přestupek § 314 tr. zák., tímž skutkem snad spáchaný, aniž bylo třeba, by veřejný žalobce buďto v obžalobě nebo při hlavním přelíčení učinil zvláštní návrh na eventuelní odsouzení obžalované pro tento přestupek. Rozsudkem, sprostující obžalovanou toliko z právní kvalifikace skutku, ve spisu obžalovacím označené, nebyla obžaloba ve skutečnosti vyřízena, což činí rozsudek zmatečným dle § 281 čís. 7 tr. ř. Bylo proto odůvodněné zmateční stížností veřejného obžalobce vyhověno, rozsudek zrušen a dále nařízeno, jak shora uvedeno, při čemž se podotýká, že ani vyloučení úmyslu obžalované, aby vystoupením jejím služební výkon četnického strážmistra byl zmařen, nemůže prejudikovati případnému odsouzení obžalované pro přestupek § 314 tr. zák., poněvadž předpis ten na rozdíl od § 81 tr. zák. nevyžaduje přímo úmyslu pachatelova, aby úřední výkon byl zmařen, nýbrž jen aby úřední osobě v konání služby bylo překáženo, tedy aby výkon ten vměšováním se pachatelovým byl do jisté míry ztížen, což jeho zmaření nelze nijak klásti na roveň.

Čís. 700.

Zákon o potravinách (ze dne 16. ledna 1896, čís. 89 ř. zák.).

Lhostejno, že zkažená mouka byla dána do oběhu na rozkaz obilního ústavu. »Dáním do oběhu« (§ 18 čís. 2 zák.) jest jakákoliv činnost, jež sprostředkuje převod předmětů z ruky do ruky.

(Rozh. ze dne 20. ledna 1922, Kr II 403/21.)